

Tüzes zuhatag

Elfriede Jelinek ötven éve a pályán

FEUILLETON - LX. évfolyam, 48. szám, 2016. december 2.

És az olvasóban is felmerül a kérdés: tényleg, mi üzlet van abban, most nem pénzügyileg, hanem szociálisan, hogy valaki folyamatosan ráhúzza a világra a véres szövegledét? Hát olyan jó magunkra húzni a derék macsók utálatát? Mi ez a militáns csomagolási láz? Hová készül az író? Aki egyébként költőnek indult, épp ötven éve, de úgy találta, hogy a líra világa szűk, a vers helyet jelöl, de tere csak a prózának van. Experimentális versei fölé Hölderlin, Trakl, Celan hajolt, e. e. cummings a nyitott ajtóban állt, szorgosan arculatot váltó korai regényeire az olcsóbb műfajok húzták az esztétikai maszkot: a tájregény, a filléres szerelmi regények, a szappanoperák. „Altis” berobbanása után jöttek a sikerregények, a magyarul is olvasható *Kis csukák*, az áruvédjegyszerű *Zongoratanárnő*, a *Kéj*, és nagyjából innen datálódik az író macska-egér játéka is a médiával. Jelinek, a vamp, Jelinek, a fészkebe piszkító stb. Innen kezdve nagyjából mindenki meg is elégszik annyival, hogy ja, Jelinek!, a leszbikus, a pornó, a feminista, a provokátor: tudom, hagyjuk!